

Направѣте стѣнѣ тѣлата си за нейъ и щитѣ орѣжіята си, когато е въ бѣдствіе, и постилкѣ дрехытѣ си кога минава..... цѣлувайте диритѣ ѝ, както цѣлувамъ азъ този образъ на св. Богородицѣ койѣто прѣдставлява..... всяка нейна сълза нека ся искупува съ едно усмихваніе на чистытѣ ѝ устны..... заради нейъ почитайте баща ѝ, всичкото ѝ домо-родство, всички които обыча тя на този свѣтъ.

И това като казуваше коленичаше на амвонтьтѣ, сключаше рѣцѣ, биеше ся въ гърдытѣ и плачаше толкозь горестно щото раскѣсваше сърдцата и най на жестокуйтѣ людіе.

А това промѣненіе успокоява отскорось буйствующійтѣ народъ и избавва благороднытѣ и чиновницытѣ отъ прѣмеждіе.

Най послѣ Мазаніель слѣзе брѣзнемъ отъ амвонтьтѣ и като ся хвърля на нозѣтѣ на архіепископа.

— Отче мой, думаше му прѣхласнѣтъ пакъ съ рыданіе, прости ми злинытѣ които сторихъ на Маріѣ Аркскѣ, или по-добрѣ заповѣдай да мя обясятъ, или да умрѣ на колото, тъй що съ това наказаніе да ся сподобѣ съ Божиѣтъ благодать и спасеніето на душѣтъ си!.....

Кардинальтѣ като неможаше да удържи съзытѣ си обрѣжъ лицето си.... и всички що бѣхъ около рыбаля отъ страхътъ що имахъ испърво до^ддохъ въ умиленіе; дигнѣхъ го, порѣсихъ го съсъ светенъ водѣ, когато множеството което стоеше по-надалечъ, като не знаеше причинѣтъ на това що ставаше, мисляше че съ това правятъ почести на царя имъ и въсхваляваше го.

А горкуый той види ся че слѣдъ малко дойде на себе си; и като видѣ дука че бърза да си иде съ дружината си, подаде му почтително рѣкѣ и го прѣведе прѣзь на'валицѣтъ.

— Оставѣте ны вече, Господине Мазаніеле, казува му дукътъ; вашата работа ся свърши; идѣте да си отпочините.....